

Letošní týdenní pobyt ve Stožci jsem nechtěl ponechat náhodě, že by jsme museli pít desítku nebo Plzničku pěkně drahou, a tak jsem do kufru Astry hodil dva sudy Prazdroje včetně chlazení. V penzionu jsme si to dali do předsíně a tak jsme nemuseli na vyprošťovák ráno a na žízeň večer chodit daleko. V neděli jsme si vyšli na zříceninu Kunžvart. Vzali jsme to oklikou a Už stromy kolem ní začal zpracovávat kůrovec. Cestou jsme nasbírali nějaké houby. V pondělí jsem dojel do Horní Plané, abych nakoupil a podíval se na podnikové chaty v Jenišově. Bylo sice slunečno, ale chladněji. V Lipně se nikdo nekoupal. Všude byly cedule "soukromý pozemek, vstup zakázán". Koupil jsem si v kempu vodu a šel na přívoz do Plané. Přívoz kočíroval člověk, který, dle jeho slov, už byl u kormidla desátou sezonu. Což musela být pravda, jelikož jsem si ho pamatoval, jak jsem s ním a dětmi absolvoval projíždky tam a zpět. Kousek za přívozem jsem narazil na natěrače napadeného dříví. Seděl si na kládě a pokuřoval si. Hodil jsem s ním řeč. Semleli jsme všechno možné, včetně toho, jak ochránáři nechávají chcípnout Šumavu. Po hodině jsem se s ním rozloučil abych ho nezdržoval od práce, ale po pár kilometrech mě ještě vzal traktorem do Pece. Alspůň jsem se tak dozvěděl, že má přezdívku Prádelník. Zapíchnul to totiž dříve a pospíchal do Budějovic do Makra, že tam

mají levné maso. V Peci jsem si zašel do mé oblíbené Rybářské Bašty. Uzený pstruh s chlebem a Budvářkem byl dobrý, ale drahý. Časy levného budníku s rybami už asi minuly. Když jsem viděl, že se lidi schází k vlakovému nádraží, zaplatil jsem a vydal se k němu také. Vlak do Plané jel za deset minut. Sednul jsem si na lavici k nějakému místnímu dědkovi. Pobavili jsme se o pivu a o hospodách v Plané. Znal jen tu svoji na náměstí a o jiných moc nevěděl. Na ochranáře Šumavy si zanádal. V Plané jsem se poohlédl po známých místech vlezl do auta a jel nazpátek do Stožce. Stavil jsem se ještě v bufetu na Soumaráku. Dal jsem si tři kafe. Jedno jsem vypil s nějakými chlapy ze Sušice, kteří přijeli na kole a pak ještě jedno s nějakým cyklistou z Volar. Ten mi povyprávěl zajímavé osudy majitele Rybářské Bašty v Peci. Kromě jiného si pamatuji, že snad v 80ti si udělal další dítě. Ještě mě poučil, že šlapat pěšky je pomalá záležitost, představil se mi jako Zdeněk a pak odfrčel domů.

Na druhý den bylo hlášeno vedro, proto jsme si udělali větší okruh kolem Stožce směrem na Třístoličnick. Moc lidí na stezkách nebylo. Podle volarského Zdeňka je letos více lidí jen na Vltavské cestě. Do večera jsme byli zpátky. Na asfaltu jsme našli dvě přejeté zmiže,

které tam ráno nebyly. Večer jsme měli objednanou rybu v hospodě dříve U supa nyní Kameňáku. Nejdříve jsem vyřídil pozdravení od maníka Prádelníka a pak se začal shánět po jídle. Pstruh byl přec celý pekáč zasypaný praženými bramborami. Sice jsme ho za 250,-kč ve třech zvládnuli, ale pak jsme se sotva valili na základnu.

Středa byla odpočinková, tak jsme se vydali na houby. Našli jsme hodně křemenáčů. Bylo chladno, ale hezky.

Na čtvrtek jsme se naplánovali Stožeckou kapli. Jedna paní nám tvrdila, že nahoře naní přes stromy vidět, ale stačilo popojít o kus dál a rozhled byl dobrý. Odpoledne jsme dopili poslední druhý sud, což byla smutná příhoda týdne.

V pátek jsme přes den lenošili a odpoledne se vydali ke Strážnému podívat se na místo zmizelého strážního hradiště a pak na Volarské šance u Soumaráku. Podle hub u informační cedule, zřejmě tu dlouho nikdo nebyl a přitom místo bylo kousek od hlavní cesty. Večer jsem si zašel na pár piv do Kameňáku. Blížila se bouře, ale nakonec Stožec minula. Poseděl jsem s nějakým místním, který nadával na poměry v lesích Šumavy. Respektive mu z toho bylo smutno. To asi tak všem, které jsme potkal.

V sobotu už přšelo tak jsme jeli domů. Ještě jsme se zastavili v Třeboni na Rybářských slavnostech, ale byla zde fronta na vše, tak jsme jeli domů.